

Sygn. akt II AKa 267/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Izabela Szumniak

Sędziowie: SA – Sławomir Machnio

SO (del.) – Anna Grodzicka - spr.

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego K. C. (1)

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2023 r.

sprawy T. D., syna C. i M. z domu R., urodzonego (...) w Z.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 3 marca 2022 r., sygn. akt V K 103/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie również od dnia 3 marca 2022 r. do dnia 3 stycznia 2023 r.;

III. zasądza od oskarżonego T. D. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. C. (1) 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 267/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 3 marca 2022 r., sygn. akt V K 103/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego – k. 1001-1021</p> <p>Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną, niewszechstronną i sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego i stwierdzenie, że wyjaśnienia te w przeważającym, a zarazem najistotniejszym zakresie są niewiarygodne tylko dlatego, że pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków M. D. (1), H. D. (1) i K. C. (1) (pokrzywdzony), podczas gdy oskarżony od samego początku konsekwentnie nie przyznawał się do usiłowania zabójstwa pokrzywdzonego, składał obszernie wyjaśnienia, ustnie jak i pisemnie; oskarżony dokładnie opisał okoliczności zdarzenia w dniu 29 lutego 2020 r.,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

wskazał, że drugi strzał był strzałem przypadkowym, a zatem niezamierzonym, konsekwentnie i wyczerpująco wykazał, że K. C. (1) żywił wewnętrzny uraz i reprezentował postawę agresywną do oskarżonego z powodu jego uzasadnionej potrzeby poszukiwania ochrony prawnej w związku z zachowaniem i postępowaniem pokrzywdzonego (vide złożenie zawiadomienia do KP R. w dniu 29 stycznia 2020 r. – miesiąc przed krytycznym zdarzeniem), nadto nie ukrywał tego, iż został doprowadzony przez pokrzywdzonego do stanu silnego, usprawiedliwionego okolicznościami wzburzenia, co w konsekwencji sprawiło, że oskarżony w wyniku kumulacji różnych/licznych czynników sięgnął po replikę rewolweru model (...) firmy (...), z której to repliki padły dwa strzały. Oskarżony od samego początku szczerze podnosił okoliczność wzmożonej agresji ze strony pokrzywdzonego w dniu 29.02.2020 r. i nie tylko, co też w swych zeznaniach przed Sądem potwierdziła świadek M. D. (1), choć co do wiarygodności zeznań tej osoby obrońca odniesie się w dalszej części apelacji. Obrońca nie jest w stanie poznać motywu, jaki przyświecał świadkom kiedy składali zeznania w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, które są wewnętrznie sprzeczne, przy czym wyjaśnienia oskarżonego jawią się jako spójne, konsekwentne, logiczne i stanowcze, a sposób ich wyrażania wskazuje na ich szczerść, ogromny żal i ból, poczucie krzywdy, przy czym nie istnieje żaden wiarygodny dowód, który obalałby treść wyjaśnień T. D.. Choć w niniejszej sprawie pojawiły się pewne kwestie dotyczące „oddania strzału bezwiednie” (k. 69), to

oskarżony w sposób wyczerpujący i wiarygodny tę kwestię wyjaśnił na rozprawie.

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną, niewszechstronną i sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka M. D. (1) oraz uznanie tych zeznań za wiarygodne podczas, gdy zeznania te są niewiarygodne, niespójne, nielogiczne i nie mogą stanowić podstawy przypisania oskarżonemu czynu usiłowania zbrodni zabójstwa między innymi dlatego, że:

a. pozostają w oczywistej sprzeczności z konsekwentnymi, spójnymi, logicznymi i obszernymi wyjaśnieniami T. D., który jest osobą szanowaną, cenioną w miejscu pracy, prowadzącą ustabilizowany tryb życia i jego wyjaśnienia znajdują poparcie w innych dowodach,

b. pozostają w rażącej sprzeczności z zeznaniami innych świadków, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego, który na rozprawie w dniu 2 marca 2021 r. zeznał cyt.: „Drzwi na ganek same się zamykają, Oskarżony jak zawołał mnie to te drzwi **drugie** uchylił. Jak ja wyszedłem z pokoju, to były one otwarte. One się same zamykają. Inne osoby obecne w domu nie mogły widzieć momentu oddania pierwszego strzału, bo pierwszy strzał widziałem tylko ja i pan T.” (k. 556),

c. M. D. (1) znalazła się w trudnej sytuacji, bowiem musi balansować pomiędzy wiernością/lojalnością wobec partnera/pokrzywdzonego, z którym ma dziecko, musi być lojalna wobec mamy (H. D. (1)), u której po części mieszka oraz rozumiejąc ten dramat pragnie w jakiś

sposób pomóc tacie (oskarżony). Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że M. D. (1) ma wykształcenie prawnicze i nie jest to zarzut ze strony obrońcy (wręcz przeciwnie). Obrońca pragnie tylko zwrócić uwagę Sądu, że studia prawnicze w jakiś sposób usprawniają/ćwiczą proces zapamiętywania, postrzegania i odtwarzania faktów, nawet w warunkach skrajnego zmęczenia/wyczerpania (...). Kto dotrwał do V roku prawa siłą rzeczy ma lepiej wykształconą pamięć, zdolność odtwarzania, postrzegania i interpretacji zdarzeń, których był świadkiem,

d. zeznania z postępowania przygotowawczego M. D. (1) są niespójne, wręcz sprzeczne z zeznaniami złożonymi przed Sądem, bowiem pierwsze najbardziej „świeże”, wręcz „matrycowe” zeznania objęte reżimem z art. 233 k.k., zostały złożone w dniu 1 marca 2020 r. o godz. 8.30 zatem niespełna 10 godzin licząc od zdarzenia z godz. ok. 18 dnia poprzedniego. Późniejszych zeznań jako tych „bardziej wartościowych” przed Sądem nie można tłumaczyć tym, że z upływem czasu więcej się rzeczy przypomina, zaś przebieg zdarzenia jest dokładniejszy niż ten podany na komisariacie (k. 535), ani też faktem, że w dniu zdarzenia było dużo emocji.

3. **art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.** poprzez błędną, niewszechstronną i sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadków: M. D. (1), H. D. (1) i K. C. (1) tylko z tego powodu, że zeznania te pozostawały w sprzeczności z sugestiami oskarżonego, przy czym zdaniem Sądu zeznania K. C. (1)

wsparte zeznaniami M. D. (1) i H. D. (1) zaprzeczają wyjaśnieniom oskarżonego, zatem brak jest podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań M. D. (1) i H. D. (1) (vide uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części oznaczonej 1. Dowody nieuwzględnione przy ustalaniu faktów).

4. **art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k.** poprzez zaniechanie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z urzędu z uzupełniającej opinii biegłego w zakresie broni, amunicji, materiałów wybuchowych, pirotechniki oraz wyrobów pirotechnicznych dr inż. J. S. (1) na okoliczność ustalenia, czy mieszanka wybuchowa umieszczona w kapiszonie (prawdopodobnie piorunian rtęci lub mieszanka związków piorunianu rtęci, chloranu VI potasu i siarczku antymonu III) mogła samoistnie ulec reakcji chemicznej (samozapłon) i spowodować spalenie prochu strzelniczego, który następnie siłą swej energii wywołanej gwałtownym spalaniem doprowadził do uwolnienia z bębena drugiej kuli, tym bardziej, że według ustaleń biegłego zabezpieczony proch wykazał domieszki prochu nitrocelulozowego, który podnosi temperaturę i energię spalania i charakteryzuje się inną termodynamiką niż proch czarny (klasyczny) – k. 57.

W konsekwencji powyższych naruszeń:

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że T. D. usiłował popełnić czyn zabroniony

	<p>określony w art. 148 § 1 k.k. podczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że obciążające oskarżonego zeznania świadków M. D. (1), H. D. (1) i K. C. (1) nie zasługują na przymiot wiarygodności, zatem w ocenie skarżącego nie mogą stanowić podstawy skazania z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie wadliwej oceny materiału dowodowego (sformułowany w punkcie I.1. 2 i 3 apelacji), jak też obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. (sformułowany w punkcie I.4 apelacji), jest bezzasadny.</p> <p>W konsekwencji także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie mógł zostać uznany za skuteczny.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i nie dopuścił się mogącej rzutować na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, zwłaszcza zaś w zakresie oceny zgromadzonych dowodów. Sąd Okręgowy dokonał logicznego i bezstronnego ich wartościowania, kierując się w swej ocenie dyrektywami, o których mowa w art. 4 i 7 k.p.k. W toku postępowania zostały także wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji art. 366 § 1 k.p.k. – wszystkie okoliczności o istotnym znaczeniu dla ustalenia podstaw i zakresu odpowiedzialności</p>		

oskarżonego. Swoje stanowisko Sąd I instancji wyraził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które w pełni odpowiada wymogom określonym w art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 99a § 1 k.p.k. Argumentacja przedstawiona w tym dokumencie jest logiczna i przekonująca, w sposób jasny i przejrzysty odzwierciedla tok rozumowania Sądu znajdujący swój wyraz w zaskarżonym wyroku. Ocena ta dotyczy zarówno tej części uzasadnienia związanej z ustaleniem sprawstwa i okoliczności czynu (fakty uznane za udowodnione i nieudowodnione), jak również analizą dowodów, oceną prawną czynu, podstawą skazania i wymiarem kary.

Nie ma racji obrońca wskazując na wadliwą ocenę wyjaśnień oskarżonego T. D., jak też zeznań pokrzywdzonego K. C. (1) i świadków M. D. (1) oraz H. D. (1).

Sąd Okręgowy w sposób logiczny i przekonujący uzasadnił swoje stanowisko co do stopnia wiarygodności poszczególnych dowodów dokonując częściowo krytycznej ich oceny (dowody ze źródeł osobowych). Nie ulega wątpliwości, że wyjaśnienia oskarżonego, jakie składał w sprawie, podlegały analizie przez pryzmat pozostałych zgromadzonych dowodów, a ocena ta została dokonana z uwzględnieniem kryteriów, o których mowa w art. 7 k.p.k.

Słusznie Sąd pierwszej instancji przyjął, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia twierdzeń oskarżonego T. D., który kwestionując działanie z zamiarem usiłowania zabójstwa wskazywał, że pierwszy strzał miał charakter

ostrzegawczy, zaś drugi został oddany przypadkowo i bezwiednie. Ta relacja, jak również okoliczność, że w dniu zdarzenia oskarżony został zaatakowany przez pokrzywdzonego i sprowokowany jego agresywnym zachowaniem (wyjaśnienia – k. 69 i 93v-94), nie zasługuje na aprobatę. Kwestia wzmożonej agresji ze strony pokrzywdzonego nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonych dowodach. Przeciwnie, z relacji pokrzywdzonego i świadków H. D. i M. D. wynika, że to oskarżony prezentował postawę agresywną i dążył do konfrontacji. Brak jest zatem podstaw do kwestionowania prawidłowości ustaleń co do okoliczności czynu, w tym sposobu zachowania się uczestników zajścia. Biorąc zaś pod uwagę konsekwentne oraz spójne w tym zakresie zeznania pokrzywdzonego i świadków nie zachodzą przesłanki do ustalenia, że oskarżony został doprowadzony do stanu silnego, usprawiedliwionego okolicznościami wzburzenia, jak twierdzi obrońca. Niewątpliwie oskarżony działał pod wpływem emocji, lecz ich geneza nie była związana z niewłaściwym postępowaniem K. C.. Jak wynika z relacji świadków zachowanie pokrzywdzonego ograniczało się do zwrócenia oskarżonemu uwagi w związku z zawiadomieniami kierowanymi do różnych instytucji i organów ścigania (zeznania M. D. – k. 20v i 532 oraz H. D. – k. 23v i 527v). W odpowiedzi na tę słowną uwagę oskarżony zareagował w sposób gwałtowny oddając w kierunku pokrzywdzonego dwa strzały z broni palnej czarnoprochowej.

Okoliczności zdarzenia wynikające z relacji pokrzywdzonego i świadków przemawiają za określeniem wyjaśnień oskarżonego w tej

części jako nie zasługujących na obdarzenie walorem wiarygodności. Jak słusznie stwierdził Sąd I instancji stanowiły one wyraz przyjętej w sprawie linii obrony. Oskarżony w toku postępowania może składać wyjaśnienia określonej treści, przy czym ocena stopnia ich wiarygodności zawsze należy do Sądu, który dokonuje tej oceny na tle pozostałych zebranych dowodów i całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Wnikliwa analiza zeznań pokrzywdzonego K. C. oraz świadków H. D. i M. D. (w części uznanej za wiarygodne), przy uwzględnieniu wniosków wynikających z opinii biegłych sądowych M. R. (z zakresu medycyny sądowej) i J. S. (z zakresu badania broni i amunicji), przemawia za ustaleniem, że do postrzelenia pokrzywdzonego doszło w wyniku świadomego i zamierzonego działania oskarżonego.

Myli się przy tym obrońca twierdząc, że wyjaśnienia oskarżonego jawią się jako spójne, konsekwentne, logiczne i stanowcze. Analiza akt sprawy wskazuje, że oskarżony zmieniał wersję wydarzeń, prostował i korygował pierwotnie złożone w sprawie wyjaśnienia twierdząc, że zostały niewłaściwie sformułowane i zapisane (k. 799-808). Korekta wyjaśnień dotyczyła w szczególności tych aspektów, które były związane z okolicznościami oddania pierwszego i drugiego strzału z broni palnej czarnoprochowej.

Odnosząc się do tej kwestii słusznie Sąd Okręgowy ocenił, że wyjaśnienia oskarżonego, w których podawał, iż pierwszy strzał miał charakter ostrzegawczy, zaś drugi strzał padł przypadkowo na skutek ześlizgnięcia się kurka po palcu (k. 94), względnie

potknięcia się o wycieraczkę, zachwiania, co mogło spowodować poderwanie ręki i wyzwolenie spustu (k. 800v) nie są przekonujące. Sąd pierwszej instancji dostrzegł brak konsekwencji oraz spójności w wyjaśnieniach oskarżonego, a także dokonał starannej, wszechstronnej i trafnej oceny tego dowodu (ocena wyjaśnień – k. 940-947) uznając podawane przez oskarżonego fakty za nieudowodnione (uzasadnienie wyroku - k. 931-932). Sąd Apelacyjny tak dokonaną ocenę w pełni aprobuje, gdyż jest ona zgodna z kryteriami, o których mowa w art. 7 k.p.k. i nie wykracza poza granice sędziowskiej swobody ocen.

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w odniesieniu do oceny tego dowodu jest zatem bezzasadny. Obrońca zdaje się nie dostrzegać, że wyjaśnienia oskarżonego w toku procesu wyraźnie ewaluowały, przy czym zmiana tych wyjaśnień nie polegała wyłącznie na ich uzupełnieniu czy uszczegółowieniu, lecz na odmiennym przedstawieniu okoliczności, w jakich doszło do oddania strzałów. Znamionym przykładem jest m. in. fakt, iż w toku przesłuchania w dniu 3 marca 2020 r. oskarżony nie kwestionował, że w momencie drugiego strzału „trzymał pistolet skierowany do przodu”, a zatem w kierunku pokrzywdzonego (k. 94), zaś składając wyjaśnienia na rozprawie zaprzeczył tym okolicznościom twierdząc: „Byłem przekonany, że rewolwer skierowany był lufą w dół po tym strzale w górę, ale kiedy roztrzęsiony w panice ruszyłem do tyłu cofając się do auta zaczęłem o coś podeszwą co mogłoby sprawić poderwanie ręki i zachwianie moje”(k. 800v). Odnosząc się do okoliczności oddania drugiego strzału wyjaśnił też: „ Ja nie miałem

pistoletu skierowanego w kierunku klatki piersiowej, ja cofałem się, być może chciałem oddać jeszcze jeden strzał ostrzegawczy, ja nie nic myślałem (...). Ja nie wiem, dlaczego nie opuściłem ręki po tym pierwszym strzale (...) On podchodził do mnie, zbliżał się.”(k. 94-94v). Analiza wyjaśnień oskarżonego w tych fragmentach jednoznacznie wskazuje na brak spójności i konsekwencji. Oskarżony wycofał się także z pierwotnych wyjaśnień złożonych w dniu 2 marca 2020 r., w których stwierdził, że drugi strzał oddał bezwiednie w kierunku pokrzywdzonego K. C. (k. 69 i 799-800v). Wbrew twierdzeniom obrońcy wyjaśnienie przez oskarżonego tych niespójności nie było logiczne i przekonujące.

Wyjaśnienia oskarżonego podlegały zatem częściowo krytycznej ocenie zważywszy także na wydaną w sprawie opinię biegłego z zakresu broni, amunicji, pirotechniki i materiałów wybuchowych sporządzoną przez J. S..

Obrońca lansując własne racje abstrahuje od tego, jakże istotnego dowodu. Biegły jednoznacznie stwierdził, że nie jest możliwe oddanie z przedmiotowego rewolweru strzału bez odwiedzenia kurka, jak również nie jest też możliwe oddanie strzału w wyniku ześlizgnięcia się palca z kurka. Żeby nastąpił strzał, to nie może to być ześlizgnięcie palca z kurka, tylko musi to być pełne odwiedzenie kurka i naciśnięcie na spust. Bębenek rewolweru obraca się po pełnym napięciu kurka i jest broń, która wymaga każdorazowego naciśnięcia kurka przed strzałem. Naciśnięcie kurka powoduje przesunięcie komory o jedną pozycję i żeby ktoś

chciał oddać następny strzał z tego pistoletu to musi w pełni odciągnąć kurek, nacisnąć spust i dopiero wtedy następuje strzał (k. 395v-396). Ponadto, biegły zaopiniował, że nie jest możliwe oddanie przypadkowego bądź niekontrolowanego strzału z przedmiotowego rewolweru, gdyż zabezpieczenia tej broni wykluczają taką możliwość. Przypadkowe upuszczenie / ześlizgnięcie/ się kurka nie może skutkować oddaniem przypadkowego/niekontrolowanego strzału (opinia - k. 401-419).

Ustalenia i wnioski sformułowane w przedmiotowej opinii, której obrońca zdaje się nie kwestionować - wykluczają podawaną przez oskarżonego wersję wydarzeń co do okoliczności oddania drugiego strzału z posiadanej broni. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy słusznie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który finalnie stwierdził: „Ten strzał wymknął się wbrew mojej woli i wiedzy przypadkowo, bez mierzenia w kogokolwiek lub w jakimkolwiek kierunku” (k. 800v).

Podniesione wyżej okoliczności w powiązaniu z logiką wypadków, doświadczeniem życiowym, przy uwzględnieniu opinii biegłego J, S., nie pozwalają na uznanie za wiarygodne twierdzeń oskarżonego, że w dniu zdarzenia doszło do oddania przypadkowego, bądź niekontrolowanego strzału.

Niezasadny jest także zarzut sformułowany w pkt I.2 i I.3 apelacji, a dotyczący wadliwej oceny dowodów z zeznań świadków M. D. (1), H. D. (3) i K. C. (1).

Nie można zgodzić się z obrońcą, że Sąd pierwszej

instancji dokonał oceny tych dowodów z obrazą art. 7 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego, ocena tych dowodów jest pełna, wszechstronna, obiektywna i zgodna z kryteriami, o których mowa w tym przepisie.

Lektura akt sprawy i uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do stanowczego przekonania w tym zakresie. Dostrzec należy, że postępowanie dowodowe w sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo, z zachowaniem zasady bezpośredniości, a także z wymaganą prawem dbałością o wyjaśnienie wszystkich okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Świadkowie zostali szczegółowo przesłuchani na rozprawie i ustosunkowali się do stwierdzonych niespójności (k. 527-536 i 553v-559). Sąd Okręgowy mając bezpośredni kontakt ze świadkami na rozprawie miał możliwość dokonania oceny tych zeznań pod względem ich szczerości. Jak wynika z analizy uzasadnienia wyroku zeznania pokrzywdzonego i świadków zostały obdarzone wiarą częściowo (k. 948), a tak dokonana ocena nie nasuwa zastrzeżeń. W szczególności Sąd odmówił wiary zeznaniom K. C. (1) i M. D. (1) w tej części, gdzie podawali, że oddając drugi strzał oskarżony przyłożył rewolwer do ciała pokrzywdzonego (k. 39 i 110). Fakt ten słusznie uznano za nieudowodniony (k. 932). Podstawę weryfikacji zeznań świadków w tym zakresie stanowiła w szczególności opinia biegłego z zakresu badania broni i amunicji J. S., który po przeprowadzeniu badań stwierdził, iż brak śladów osmalenia oraz ziaren prochu na koszulce poszkodowanego, jak również kształt rany, nie wskazują na możliwość oddania strzału do

pokrzywdzonego z przyłożenia bądź z niewielkiej odległości (opinia uzupełniająca - k. 715-724 i 741-752). Przedmiotowe wnioski zostały potwierdzone w opinii wspólnej wydanej z biegłym z zakresu chirurgii ogólnej M. R. (k. 736-737).

Nie można zatem przyznać racji obrońcy, że dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena zeznań świadków nie jest pełna, wszechstronna i obiektywna. Zważyć należy, że świadek M. D. (1) odnosząc się do okoliczności oddania drugiego strzału wskazała, że swoje zeznania złożone w toku śledztwa (k. 110) opierała na relacji przekazanej jej przez pokrzywdzonego w szpitalu (k. 536v). Ten zaś ogłuszony pierwszym strzałem tak zapamiętał i przedstawił przebieg zdarzenia. Okoliczność tę dostrzegł Sąd Okręgowy dokonując trafnej oceny stopnia wiarygodności zeznań tych świadków. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak uznania miarodajności zeznań świadków w tym aspekcie nie osłabia waloru dowodowego ich zeznań w pozostałym zakresie, w szczególności co do przebiegu zdarzenia z dnia 29 lutego 2020 r. i sposobu zachowania oskarżonego, który oddał dwa strzały w kierunku pokrzywdzonego z broni palnej czarnoprochowej. Zeznania te oceniane całościowo, na tle i w powiązaniu z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, dają podstawę do takich ustaleń, jakie zostały w sprawie poczynione.

Formułując zarzut wadliwej oceny zeznań pokrzywdzonego i świadków M. D. (1) oraz H. D. (1) obrońca nie przedstawia w

apelacji rzeczowych argumentów wskazujących na dowolność uznania przez Sąd I instancji tych dowodów za miarodajne dla potrzeb ustaleń. Odnosząc się do zarzutu wadliwej oceny zeznań świadka M. D. (1) wskazać dodatkowo należy, iż z pewnością nie jest dostatecznym argumentem to, że zeznania te pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego T. D.. Ponadto, wbrew twierdzeniom obrońcy zeznania M. D. nie pozostają w rażącej sprzeczności z innymi dowodami, w szczególności zeznaniami pokrzywdzonego.

Odnosząc się do zarzutu obrońcy z pkt I.2b wskazać należy, iż na rozprawie świadek M. D. zeznała: „Pierwszego strzału nie widziałam dlatego, że oni byli za drzwiami. Ja byłam wtedy w kuchni” (k. 532v). Zeznania świadka nie tylko nie pozostają w sprzeczności z relacją K. C., lecz z tymi zeznaniami wyraźnie korespondują (k. 556). Kwestionując wiarygodność tego dowodu obrońca pomija rzeczywistą treść zeznań świadka M. D. (1). W istocie obrońca prezentuje wybiórcze podejście do materiału dowodowego sprawy lansując własne, subiektywne oceny w tej kwestii.

W tym stanie rzeczy należy skonstatować, że w niniejszej sprawie nie może być mowy o naruszeniu przez Sąd pierwszej instancji art. 7 k.p.k., gdyż jego przekonanie o wiarygodności jednych dowodów (lub ich fragmentów) i niewiarygodności innych, zostało poprzedzone ujawnieniem i przeanalizowaniem wszystkich istotnych okoliczności wynikających z przeprowadzonych w sprawie dowodów, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na

niekorzyść oskarżonego, ponadto zostało wyczerpująco i logicznie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, umotywowane w uzasadnieniu orzeczenia. Tym samym zarzut obrazy art. 410 k.p.k. również należy uznać za chybiony. Przepis art. 410 k.p.k. traktujący o powinności uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych, ani tym bardziej, że należy uwzględnić wyłącznie dowody, które w przekonaniu oskarżonego i jego obrońcy spełniają kryterium wiarygodności.

Nie można zatem czynić skutecznego zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. w sytuacji, gdy niektóre dowody (lub ich fragmenty) nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń, jeśli Sąd I instancji je wszystkie należycie rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 k.p.k. Niewątpliwie przedmiotem zainteresowania Sądu I instancji był cały materiał dowodowy bez pominięcia istotnych jego części i całokształt tego materiału – po prawidłowym ujawnieniu w procesie – stał się następnie przedmiotem rozważań Sądu.

Obrońca pomija, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesu nie stanowi o naruszeniu wskazanych przepisów. Prawem Sądu jest danie wiary określonym dowodom i odmówienie tego przymiotu innym, o ile taka ocena jest podyktowana

obowiązkiem dochodzenia do prawdy, wynikiem rzeczowej analizy materiału dowodowego oraz została poprzedzona prawidłowym ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy. Przy ocenie dowodów należy kierować się między innymi zasadami logiki i prawidłowego rozumowania (zasada niesprzeczności). Rzeczą Sądu jest dokonywanie ustaleń wynikających z dowodów, które sąd uznaje za wiarygodne i nawzajem się uzupełniające, co musi prowadzić do odrzucenia dowodów niezgodnych z tą wersją (A. Gaberle, Dowody w sądowym procesie karnym, Teoria i praktyka, Wolters Kluwer, Warszawa 2010, wydanie 2, str. 278).

Reasumując stwierdzić należy, iż dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów jest prawidłowa, zgodna z kryteriami, o których mowa w art. 4 i 7 k.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest kompletne, wskazuje bowiem logiczny proces, który doprowadził Sąd pierwszej instancji do przekonania o winie oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Sąd wykazał jakie fakty uznał za udowodnione, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie przedstawił wnioski właściwie wyprowadzone z tak dokonanych ustaleń, których efektem była ocena prawna zachowania oskarżonego. Wszechstronna, wnikliwa, poprawna w płaszczyźnie analizy logicznej, ocena dowodów prowadzi do przekonania o trafności zaskarżonego wyroku.

Niewątpliwie Sąd I instancji oparł swe przekonanie o

winie oskarżonego na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów i poddał je prawidłowej ocenie zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 7 k.p.k. Nie ma zatem racji obrońca oskarżonego twierdząc, że ocena dowodów jest dowolna.

W tej sytuacji także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie zasługuje na uwzględnienie.

Czyniąc ustalenia faktyczne dotyczące zamiaru Sąd pierwszej instancji dokonał trafnej oceny okoliczności wiążących się ze sposobem działania oskarżonego. W tym aspekcie wziął pod uwagę, że oskarżony oddał dwa strzały z broni palnej czarnoprochowej w kierunku pokrzywdzonego. Okoliczności czynu, rodzaj użytego przedmiotu oraz sposób posłużenia się nim w dniu zdarzenia przemawiają za ustaleniem, że oskarżony działał z zamiarem usiłowania zabójstwa. Przewidywał bowiem możliwość pozbawienia życia pokrzywdzonego i godził się na taki skutek. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy „każdy człowiek nie mający nawet wykształcenia medycznego posiada pełną świadomość, jakie skutki może spowodować oddanie do innego człowieka strzału z broni palnej z bliskiej odległości w kierunku klatki piersiowej” (k. 950). Trafne jest także stanowisko Sądu, że oskarżony posiadał pełną orientację co do właściwości posiadanej broni (k. 950). W realiach niniejszej sprawy zasadny jest wniosek, że oskarżony działał z zamiarem usiłowania zabójstwa. Rozważania Sądu Okręgowego w tym aspekcie są trafne (k. 949-952) i w pełni zasługują na aprobatę.

Odwołując się do zasad logiki i doświadczenia życiowego słuszne jest stanowisko, że oskarżony posługując się bronią palną musiał uświadamiać sobie wysoki stopień niebezpieczeństwa swojego działania.

Oczywistym jest, że ustalenia dotyczące zamiaru zabójstwa nie mogą opierać się wyłącznie na fragmentarycznych faktach wiążących się ze sferą wykonawczą, lecz powinny być wnioskiem koniecznym, wynikającym z analizy całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zajścia, a w szczególności ze stosunku sprawcy do pokrzywdzonego, jego właściwości osobistych i dotychczasowego trybu życia, pobudek oraz motywów działania, siły ciosu, głębokości i umiejscowienia rany, rodzaju i rozmiarów użytego narzędzia oraz wszelkich innych przesłanek wskazujących na to, że sprawca, chcąc spowodować uszkodzenie ciała, zgodą swą, stanowiącą realny proces psychiczny, obejmował skutek w postaci pozbawienia życia pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 1977 r., VI KRN 14/77, OSNKW 1978, nr 4-5, poz. 43).

Sąd I instancji poczynił jednak trafne ustalenia faktyczne w odniesieniu do strony podmiotowej czynu i zamiaru, jaki towarzyszył zachowaniu oskarżonego.

O zamiarze usiłowania zabójstwa, w sytuacji gdy sprawca zaprzecza chęci lub godzeniu się na śmierć ofiary, należy wnioskować nie tylko z okoliczności przedmiotowych czynu, ale także z okoliczności podmiotowych. Chodzi tu w szczególności o pobudki i

motywy działania sprawcy, jego stosunek do pokrzywdzonego, a także cechy osobowości i dotychczasowy tryb życia oskarżonego. Biorąc pod uwagę okoliczności czynu, gwałtowność zamachu, rodzaj użytego narzędzia i sposób posłużenia się nim, a także negatywny stosunek do pokrzywdzonego, ustalenie, że oskarżony działał z zamiarem usiłowania zabójstwa nie budzi wątpliwości.

Nie ma zatem racji obrońca wskazując, że działanie podjęte przez oskarżonego z uwzględnieniem jego skutków realizuje wyłącznie znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Różnica pomiędzy usiłowaniem zabójstwa a przestępstwem przewidzianym w tym przepisie tkwi w stronie podmiotowej czynu i polega na tym, że w przypadku zbrodni usiłowania zabójstwa sprawca ma zamiar bezpośredni lub ewentualny pozbawienia życia człowieka i w tym celu podejmuje działanie lub zaniechanie, natomiast w przypadku czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., sprawca działa z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego.

Bezzasadny jest również zarzut z pkt I.4 apelacji związany z zaniechaniem dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu broni, amunicji, materiałów wybuchowych i pirotechniki dr inż. J. S. na okoliczności wskazane w zarzucie. Wbrew twierdzeniom obrońcy w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki objęte normą przepisu art. 201 k.p.k. wskazujące na konieczność

uzupełnienia opinii. Wszystkie istotne zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych zostały w sprawie niniejszej wyjaśnione. Okoliczności dotyczące właściwości przedmiotowej broni ze wskazaniem braku możliwości oddania przypadkowego, bądź niekontrolowanego strzału z przedmiotowego rewolweru wynikają z opinii biegłego J. S., która jest pełna, jasna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Skoro opinia jest kompletna i zawiera konkluzje istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu Apelacyjnego opinia ta nie wymaga uzupełnienia. Badanie kwestii czy mieszanka wybuchowa umieszczona w kapiszonie mogła samoistnie ulec relacji chemicznej (samozapłon) i spowodować spalenie prochu strzelniczego jest niecelowe, a przy tym ma charakter abstrakcyjnej tezy, skoro jak - jak wynika z opinii biegłego - przedmiotowa broń wymaga każdorazowego naciągnięcia kurka przed strzałem, dla oddania strzału konieczne jest pełne odcignięcie kurka i naciśnięcie na spust, zaś dosypanie innego rodzaju prochu mogło stanowić zwiększenie energii pocisku (k. 395v-396). W tych warunkach zarzut obrazu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. należy ocenić jako chybiony

Nie budzi również zastrzeżeń kwestia oceny stanu poczytalności oskarżonego. Wydana w sprawie opinia sądowo-psychiatryczna (k. 176-232 i 580v-582) jest pełna, jasna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Nie zachodzą podstawy do jej uzupełnienia, a tym bardziej krytycznej oceny. Opinia została sporządzona po dokonaniu analizy akt sprawy i przeprowadzeniu

badania psychiatrycznego i psychologicznego oskarżonego, co pozwoliło biegłym na wyprowadzenie stanowczych wniosków w zakresie oceny stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, sprawności funkcji poznawczych i jego cech osobowościowych. Opinia została sporządzona zgodnie z wymogami art. 202 § 1-5 k.p.k. w oparciu o udostępniony materiał dowodowy. Waler dowodowy przedmiotowej opinii nie budzi zastrzeżeń. Wskazać należy, że wnioski wynikające z opinii sądu psychiatrycznego są tylko jednym z elementów badania strony podmiotowej czynu i procesu motywacyjnego sprawcy. Z kolei przedmiotem ocen biegłego z zakresu psychologii jest poziom rozwoju umysłowego i emocjonalnego człowieka oraz próba wyjaśnienia pobudek, które kierują jego zachowaniem, nie zaś ocena czy oskarżony jest sprawcą zarzucanego mu czynu.

W tych warunkach podniesione zarzuty, jak i oparta na nich argumentację, należy uznać za chybione.

Ocena rozstrzygnięcia o karze.

Rozstrzygnięcie o karze jest prawidłowe. Orzekając karę w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, zarówno te obciążające, jak i łagodzące, nadając im właściwą rangę oraz znaczenie. Szczegółowej analizie poddał również dane osobo-poznawcze oskarżonego, uwzględniając m. in. fakt jego dotychczasowej niekaralności oraz posiadania pozytywnej opinii środowiskowej. Sąd Okręgowy miał także na

uwadze postawę i zachowanie po popełnieniu przestępstwa, w tym fakt, że częściowo krytycznie odniósł się do popełnionego czynu, wyraził żal i skruchę. Wszystkie istotne okoliczności zostały dostrzeżone przez Sąd pierwszej instancji i trafnie ocenione w kontekście dyrektyw wymiaru kary, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, tak ukształtowana kara izolacyjna spełni należycie swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej wzbudzając w oskarżonym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego, jak również zadośćuczyni społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego i „odmienne orzeczenie co do istoty sprawy” przez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia wobec pokrzywdzonego przestępstwa ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i wymierzenie za ten czyn na mocy art. 156 § 1 pkt 2 k.k. kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwoty 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wobec bezzasadności podniesionych zarzutów wnioski nie podlegały uwzględnieniu.</p> <p>Ustalenia co do okoliczności zdarzenia i zamiaru, jaki towarzyszył działaniu oskarżonego, są prawidłowe. W konsekwencji ocena prawna czynu nie budzi zastrzeżeń. Brak podstaw do postulowanej przez obrońcę zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu w kierunku art. 156 § 1 pkt 2 k.k. oraz złagodzenia kary.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Apelacja Prokuratora – k. 980-985</p> <p>Rażąca niewspółmierność (łagodność) kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest niezasadny.</p> <p>Wobec braku wniosku pochodzącego od Prokuratora o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku Sąd Apelacyjny zwolniony jest z obowiązku szczegółowego odnoszenia się do zasadności zarzutu.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego wymierzona kara nie razi dowolnością. Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku przytoczył okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonego kary w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności (k. 955-956). Ocena dokonana przez Sąd Okręgowy zasługuje na aprobatę i wobec zupełności wyводу nie wymaga uzupełnienia. Sąd</p>		

Okręgowy uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, zarówno te łagodzące, jak i obciążające, nadając im właściwą rangę i znaczenie uwzględniając dyrektywy, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.

W tej sytuacji brak było podstaw do zmiany orzeczenia w tym zakresie. Orzeczona kara jest współmierna do stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Podkreślić należy, że nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. i prowadzić do zmiany orzeczenia w tym przedmiocie. Zmianę taką uzasadnia jedynie rażąca niewspółmierność, będąca istotną różnicą między karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby orzec w następstwie prawidłowego rozważenia i uwzględnienia wszystkich okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary. Różnica ocen, o której wyżej mowa, musi być zasadniczej natury, a więc taka która sprawia, że kara orzeczona nie może być w żadnej mierze zaakceptowana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2003 r., SNO 56/03).

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, tak ukształtowana kara izolacyjna spełni należycie swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej wzbudzając w oskarżonym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego, jak również zadośćuczyni społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Postulowana przez prokuratora kara 15 lat pozbawienia wolności stanowiłaby wyraz nadmiernej

<p>represji karnej wobec sprawcy, który nie był dotychczas karany, cieszy się pozytywną opinią środowiskową. Istotne znaczenie w tym zakresie posiada również fakt, iż oskarżony bezpośrednio po zdarzeniu zgłosił się na Komisariat Policji dokonując aktu samodenuncjacji, a ponadto przejawiał częściowo krytyczny stosunek do popełnionego czynu i podjął starania w kwestii naprawienia szkody (porozumienie w kwestii zadośćuczynienia - k. 625-626, potwierdzenie wpłaty - k. 830).</p>	
Wniosek	
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 15 lat pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec bezzasadności zarzutu wniosek nie podlegał uwzględnieniu.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji tak w zakresie ustaleń faktycznych, oceny prawnej zachowania oskarżonego, wymiaru kary, orzeczeniu o środku kompensacyjnym i środku karnym przepadku. Prawidłowość rozstrzygnięcia o kosztach procesu.</p> <p>Wobec bezzasadności zarzutów podniesionych w apelacjach oraz nie stwierdzenia uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.</p>	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
5.3.1.1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwięźle o powodach uchylenia		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt II	Zaliczenie dalszego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 marca 2022 r. do dnia 3 stycznia 2023 r. – zgodnie z art. 63 § 1 k.k.	

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt III Pkt IV	<p>Zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. C. (1) kwoty 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w postępowaniu odwoławczym – art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 5 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).</p> <p>Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadnia przepis art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego w aktualnej sytuacji osobistej i majątkowej oskarżonego, który jest pozbawiony wolności, uiszczenie należnych kosztów należy uznać za zbyt uciążliwe.</p>

7. PODPIS
SSA Sławomir Machnio SSA Izabela Szumniak SSO del. Anna Grodzicka

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku.
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	Uchylenie	#	Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana